

Den smíření

Modlitba

Žalmy a křesťan

„... dokud nepřijdu“

Víra ve všedním dnu

Obsah

Den smíření	3
Modlitba	6
Pán Ježíš, Člověk modlitby	6
Pane, nauč nás modlití se	9
Rozsah křesťanské modlitby	12
Vytrvalost v modlitbě	13
Modlitba a pokoj	14
Žalmy a křesťan	15
Historický význam	15
Prorocká kniha	16
Čí pocity jsou vyjádřeny v Žalmech?	16
Pod zákonem nebo pod milostí?	16
Pozemští nebo nebeští?	17
Smrt nebo vtržení?	17
Vědomí viny nebo plného odpuštění?	17
Hospodin nebo Otec?	18
Duch Svatý – odejmutý nebo přebývající?	18
Nepřátelé a spasení	18
Závěr	18
„... dokud nepřijdu“	19
1) Sloužit, dokud nepřijde	19
2) Následovat JEŽÍŠE ... dokud nepřijde	19
3) Pevně držet, dokud nepřijde	20
4) Na Něho pamatovat, dokud nepřijde	20
5) Sloužit, následovat, pevně držet, pamatovat – dokud nepřijde	21
Víra ve všedním dnu	21
Uskutečňování víry je výzva!	21
Všední den	22
Petr a jeho problém	22
Ve všední den jsme sami? Nikdy!	23

Den smíření

Den smíření byl pro Izrael nejvýznačnější a nejdůležitější den v roce. Byl to den, kdy Boží nároky byly uspokojeny obětí a Jeho vztahy k lidu byly obnoveny pro dalších dvanáct měsíců. Obsahuje jak naučení, týkající se Božích cest s lidmi (dispensace), tak i předobrazná naučení, třebaže lid o nich nevěděl. Jím byl lid udržován ve vnějším vztahu k Hospodinu, ale bylo nutné to velké naplnění předobrazu, aby dalo skutečný, pravý a věčný vztah k Němu. Duchu Svatému se zalíbilo dát nám své naučení o tomto obdivuhodném dnu a jeho rituálu v 9. a 10. kapitole Epištoly Židům. Jsou tam tři věci, které ve spojení s tím zřetelně vystupují:

- 1) Hřích nebyl odstraněn (10,4).
- 2) Velebitelé neměli očištěná svědomí (9,9; 10,2).
- 3) Cesta do svatyně ještě nebyla zjevena (9,8) – stav věcí, který, i když byl ustanoven Bohem v Jeho cestách, nikdy nemohl uspokojit touhy Jeho srdce, které čekalo na ten den a tu oběť, která uspokojí Jeho trůn a umožní Mu naplnit jak nebe, tak zemi hříšníky, zachráněnými milostí, kteří Jej budou vždycky chválit.

3. Mojžíšova 16 začíná tím, že Bůh zakazuje Aronovi, aby nevcházel vždycky „do svatyně za oponu před slitovnicí, která je na truhle, aby neumřel“ (2. verš). A je udán důvod: „*Neboť já v oblaci ukáži se nad slitovnicí.*“ Byl tam Bůh a člověk tam nemohl být, kromě Bohem předepsaným způsobem a v Bohem předepsaném čase. Jen „jednou v roce“ se mohl Aron přiblížit, a to „*ne bez krve*“ (Žid 9,7). Bůh se ještě plně nezjevil. Byl uzavřen uvnitř a člověk byl vyloučen jako neschopný a nevhodný pro to, aby se Mu přiblížil. Cesta do svatyně svatých byla uzavřena a pouze nejvyšší kněz mohl vstoupit, a jen Božím způsobem a v Boží čas.

A tyto oběti nikdy neodstranily hříchy; jen ho přivedly k připomenutí (Žid 10,3. 11), i když jejich prostřednictvím byl lid posvěcen k očištění těla (Žid 9,13), a tak byl udržován ve vnějším vztahu. Ale jejich svědomí nebylo nikdy očištěno (Žid 9,9). Na to oběti nestačily. Nemohly vyhovět Božím svatým a spravedlivým požadavkům a vystačit pro stav lidu. Nemohly se dotknout Božího trůnu a udržet ho ve spravedlnosti, ani vytvořit průchod, jímž by náklonnosti Jeho srdce mohly spravedlivě a bez zábran procházet; ani nemohly vyjít vstříc hluboké a volající potřebě hříchem obtíženého svědomí.

Jaký protiklad ke všemu tomu tu máme v díle Toho, jenž řekl: „*Aj, jdu, abych činil, ó Bože, vůli tvou.*“ (Žid 10,9):

- 1) Byl zjeven jednou na konci světa pro odstranění hříchu skrze oběť sebe samého (Žid 9,26). Toto veliké obětní dílo je nyní vykonáno a je potvrzeno prázdným hrobem a obsazeným trůnem; ale plné, požehnané výsledky budou spatřeny teprve tehdy, když Bůh uvede „*nové nebe a novou zemi...*, v *kterýchž spravedlnost přebývá*“ (2. Pt 3,13).
- 2) Věřící má očištěné svědomí – „*nemá žádného svědomí z hříchů*“ (Žid 10,2) – a Bůh už na ně nevzpomíná (17. verš). V důsledku toho už není a nemůže už být „*více oběti za hřích*“ (18. verš).
- 3) Cesta do svatyně je nyní otevřená a věřící má smělost tam vejít (verše 19–22).

To jsou jistě velmi vzácné výsledky smrti Pána Ježíše. Protože je Jeho oběť dokonalá a má nekonečnou cenu, musí být vykonané dílo s ní srovnatelné – dokonalé a věčné. Věřící proto stojí před Bohem podle Božího ocenění nekonečných dokonalostí a vzácností Osoby a ve vši nekonečné ceně díla Toho, jenž vykonal Boží vůli, vyhověl nárokům trůnu a otevřel spravedlivý průchod pro náklonnosti Jeho srdce, takže mohou plynout bez zábran k tomu nejhříšnějšímu z Jeho stvoření na zemi.

Když se podíváme do 3. Mojžíšovy 16, všimneme si, že Aron se musel obléci do svatého Iněného roucha (4. verš), nikoli do svých velekněžských rouch k slávě a ozdobě. Nuže, v tomto oblečení je Aron předobrazně učiněn tím, čím Pán Ježíš byl vždy osobně jako svatý a bez poskvrny. Když hledíme na Arona samotného, je vždy předobrazem Krista. Když jsou s ním spojeni jeho synové (6. verš), vyjadřuje to Krista a církve; ne jako jedno tělo, ale jako kněžskou rodinu, jak to máme v 1. Petra 2,5. Smíření je nejprve učiněno pro Arona a jeho dům, dříve než vůbec je uvedeno shromáždění. Uvidíme, jak toto vše je požehnaně ukázáno v díle Krista.

Na straně kněze jsou různé a rozdílné úkony zaznamenané v této kapitole, ale byly nutné všechny, aby vyjádřily tu jednu pravdu o smíření a o tom, co bylo nutné, aby bylo učiněno. I když v onen památný den vešel dovnitř vícekrát, přece je na to pohlíženo jako na jedno vejítí – „*jednou v roce*“ – v den, v který bylo učiněno smíření.

Pozoruj první úkon: kněz zabije volka, který má učinit smíření za něho a za jeho dům (11. verš). Ačkoli ještě není přinesena krev, smrt nastala a smrt je základem každého Božího jednání s hříšnými stvořeními. Ale opět si všimni: Dříve než můžeme mít Kristovo dílo, aby bylo předloženo Bohu, musíme mít Jeho Osobu, a tak nalézáme Arona, jak plní své ruce vonným, drobně roztlučeným kadidlem a bere

zlatou kadidelnicí s řeřavým uhlím z měděného oltáře před Hospodinem a dává kadidlo na oheň a nese to dovnitř za oponu (12. verš). V kadidlu máme představeny vzácnosti a dokonalosti Kristovy Osoby, vyvedené ve vši své příjemnosti a vzácnosti působením ohně – soudu.

Tak máme kněze, vcházejícího, abychom tak řekli, s rukama naplněnými Kristem. Potom, když je kadidlo vloženo na oheň v kadidelnici, stojí v přítomnosti Boha, který se zjevuje v oblaku na slitovnici. Oblak kadidla přikrývá slitovnici (verše 12–13). Bůh se obklopuje dokonalostmi Kristovy Osoby vyjádřenými ve vši příjemnosti a jemné vůni působením ohně. Jakoby hledí na kněze skrze tento oblak, ačkoli dosud není vnesena krev. Jak krásný předobraz Toho, jenž mohl vždy stát v přítomnosti božského Majestátu pro to, čím byl sám v sobě, a jehož dokonalosti a výtečnosti vždy vystupují před Boha jako sladké kadidlo a obklopují Ho jako oblak, skrze který může hledět a jednat s ostatními – Ježíš nepotřeboval žádnou krev, aby Mu dala nárok tam být. Jistě to je velmi vzácné pro naše duše. Kristova svatá Osoba nejprve; Kristova drahá krev potom.

Další věci, které si všimneme, je, že kněz přichází a bere krev volka a vnáší ji dovnitř před Boha (14. verš). Když měl Osobu, může nyní předložit dílo. Konání kněze, jak je zde viděno, je krásné, ačkoli velmi vážné. Pomalu se blíží k Hospodinovu trůnu s tím, co mluví o vykonaném a neseném soudu – s krví. Slavnostním krokem se blíží k truhle, na které byla slitovnice, Hospodinův trůn uprostřed Jeho lidu. Jaké slavnostně vážné ticho vládne na onom svatém místě. Není slyšet žádný hlas. Není vyslovována žádná modlitba, když se kněz blíží k živému Bohu a přináší znamení smrti, kterým jednou pokropí na slitovnici a sedmkrát před ní. Proč jen jednou na ni? Jistě proto, že to bylo dostatečné pro Toho, jehož nárokům bylo činěno zadost. Ale když jde o věřícího, který má před Ním stát, je křepeno sedmkrát. Jaká obdivuhodná milost!

Krví, která byla vnesena nejvyšším knězem, ať byla z volka za Arona a jeho dům nebo z kozla za lid, bylo dokonale učiněno zadost všem Božím nárokům, takže On může jednat spravedlivě v milosti vůči všem. Jak milé je myslet na Krista v Jeho oběti, jak takto činí zadost Bohu v takové dokonalosti, že člověk, v Něm, je nejen ospravedlněn, ale je oprávněn být ve slávě. To vidíme v Janu 13,31–32 a 17,1.4 a 5. Nejenže tam nesl naše hříchy, ale oslavil Boha tak, že Ten může člověku zehnat, ba uvést ho do slávy.

Smířením, vykonaným Pánem Ježíšem, je též učiněn pokoj. Jak obdivuhodná myšlenka! Pak máme smíření všech věcí, jak to čteme v Koloským 1,20–22, neboť Kristovo dílo se dotýká všeho. Svatyně – stánek – oltář, vše je pokropeno krví. „*Nebeské věci*“ samozřejmě musejí být „*očisťovány... lepšími oběťmi, nežli jsou*

ty“ (Žid 9,23). Ano, On „na shlazení hříchu skrze obětování sebe samého zjeven jest“ (26. verš). A nová nebesa a nová země budou založeny na téže vzácné oběti a budou věčným svědectvím o její ceně.

Nakonec je vyveden druhý kozel, kněz na něho vloží svou ruku a vyznává všechny jejich „nepravosti“ a jejich „přestoupení“ a všechny jejich „hříchy“ a je vyhnán do pusté země (verše 21 –22). Tak v této vzácné kapitole vidíme to, co apoštol učí v 1. kapitole Epištoly Koloským, verších 20–22:

- 1) Je učiněn pokoj.
- 2) Je učiněno smíření všech věcí.
- 3) A „vás... nyní již smířil tělem svým skrze smrt“.

Kéž naše duše vždy více prodlévají u této vzácné oběti Božího milovaného Syna, s rostoucím zalíbením, pod osvětlujícím vlivem a vedením Ducha Svatého, dokud neuvidíme požehnanou tvář Toho, který to vše vykonal ve svém velkém díle smíření na kříži Golgoty.

William Easton, T&T 3/2012

Modlitba

Nežádá se čím dál víc se modlit, ale více modlitby. Modlení může být hlučné – může být dlouhé, logické nebo často opakované – a výsledek není žádný. Modlitba asi je trochu víc, než ležet v Boží dlaní ve smyslu – téměř bych řekl: úzkostného pocitu – krajní bezmocnosti a neschopnosti; ale přes duši se přelévá tichá důvěra, že Bůh je, že Bůh zná Své cesty, že Bůh splní nejvyšší myšlenku Svého srdce lásky. Ale modlitba, svatý, uctivý kontakt duše s jejím Bohem, její uchopení se Jeho zaslíbení, její důvěra v Jeho charakter, její volný přístup k Němu s tísní potřebou, s naléhavou prosbou – to je stav mysli téměř neproměnně spojený s hlubokým a široce sahajícím požehnáním.

W. H. Westcott¹

Pán Ježíš, Člověk modlitby

Požehnaný Boží Syn, když se stal člověkem, ačkoli sám nebyl stvoření, tak plně

¹ *Scripture Truth* (1916) vol. 8, str. 309

zaujal lidské místo závislosti, že Ho nalézáme modlit se – byl to Jeho obyčej.

Ježíšovy modlitby jsou krásnými znaky skutečnosti Jeho lidství – pokleká a modlí se. Maje prvotnost ve všech věcech, je v tomto příkladem. Tak vstoupil do Svě služby s modlitbou (Lk 3,21). A nemůžeme říci, že jako základní zákon křesťanského života platí, že co začalo s modlitbou, bude končit v chvále? Když se Ježíš takto modlil při Svém křtu, nebesa se Mu otevřela. Před zvolením apoštolů strávil noc v modlitbě Bohu (Lk 6,12–13). Opět v Lukáš 9,18 Ho nalézáme, jak se „*modlí o samotě*“. „*Když se modlil*“ na hoře proměnění, vzhled Jeho tváře se změnil a On obdržel od Boha Otce čest a slávu. Nešel na horu proto, aby byl oslaven. Šel nahoru „*aby se modlil*“, a byl oslaven. Předmětem byla modlitba; výsledkem byla sláva (Lk 9,28 a dále).

Hlavní zaznamenané příklady, kdy se Pán modlil, se zdají být tyto:

- při Jeho křtu (Lk 3,21);
- při prvním rozšíření pověsti Jeho jména (Mk 1,35; Lk 5,15–16);
- před vyvolením apoštolů (Lk 6,12);
- po nasycení pěti tisíců (Mt 14,23; Mk 6,46);
- v rozhodném okamžiku Jeho svědectví, když zakazuje, aby byl ohlašován jako Mesiáš a předpovídá Svoji smrt (Lk 9,18);
- při proměnění se (Lk 9,28–29);
- při neupřesněné příležitosti (Lk 11,1);
- při vzkříšení Lazara (Jan 11,41–42);
- při výhledu Svě smrti (Jan 12,27–28);
- Jeho vzácná modlitba k Otci: „*přišla hodina*“ (Jan 17);
- přímluva za Petra (Lk 22,32);
- v Getsemane (Mt 26,36–44; Mk 14,32–39; Lk 22,41–44);
- přímluva za své vrahy (Lk 23,34);
- při smrti, poroučuje Svého ducha Otci (Lk 23,46).

Vidíme, že jako zralý člověk, když trpělivě strávil 30 let v soukromí, je nakonec před začátkem vážného úkolu Svého života, a činí to s modlitbou: „*I stalo se, když se křtil všechen lid, a když se pokřtil i Ježíš, a modlil se, že otevřelo se nebe. A sestoupil Duch svatý v tělesné způsobě jako holubice na něj, a stal se hlas s nebe, řkoucí: Ty jsi ten Syn můj milý, v tobě mi se zalíbilo.*“ (Lk 3,21–22)

Potom Ho Duch vede do pouště, aby byl pokoušen od ďábla. Vychází vítězně a nyní se stává středem shromažďování, když volá lidi, aby Ho následovali (Lk 5,27; Jan 1,43). Vykonává autoritu, když dává jméno jednomu z nich (Jan 1,42). Tak začíná formálně Své dílo a svědectví. Když je to tak daleko, dílo je jen v Jeho ru-

kou; tažení začíná, ale je teprve ve své první části. Pole je bílé ke žni. Nyní dochází k důležitému vývoji. Je tu noc modlitby: „*I stalo se v těch dnech, vyšel na horu k modlení. I byl tam přes noc na modlitbě Boží.*“ (Lk 6,12) Výsledek toho je vidět. Když je den, shromažďuje Svě učedníky a vybírá z nich dvanáct, aby byli apoštoly. Už je středem shromažďování; nyní se stává zdrojem misie. Dílo se rozšiřuje a On používá druhé pod sebou, aby nesli svědectví po celé zemi. Takto jsou v záznamu o životě Pána velké příležitosti vyznačeny nebo přivozeny zvláštní modlitbou. Avšak Pán se nemodlil jen při zvláštních rozhodujících chvílích, ale měl praxi. Chodíval odděleně a s úmyslem, aby se modlil. Takto „*propustiv zástupy, vstoupil na horu soukromí, aby se modlil.*“ (Mt 14,23); „*I stalo se, když se on modlil*“ (Lk 9,18); „*I stalo se po těch řečech jako po osmi dnech, že... vstoupil na horu, aby se modlil.*“ (Lk 9,28); „*A vyšed, šel podle obyčeje svého na horu Olivovou,... a poklek na kolena, modlil se.*“ (Lk 22,39–41) Nemáme být jemně vedeni takovým milým příkladem? Neměl, kde by složil hlavu, ale Jemu sloužila samota hory jako stěny zavřené komůrky; a tak, není snad pravda ohledně modlitby, že kde je vůle, tam je i cesta?

Nikdy není zaznamenáno, že se Pán modlil s učedníky. Učil je modlit se. Modlil se o nich a prosil za ně, ale ne s nimi (viz Lk 3,21; 5,16; 6,12; 9,29; 22,40–41), neboť Jeho postavení bylo jedinečné. Naše modlitby jsou na základě toho, čím Kristus je pro nás. On se mohl blížit Bohu jako oprávněný ve Svě vlastní Osobě a hodnosti; my jen v Jeho jménu. To vysvětluje jeden verš, který by se jinak jevil jako protirečení: „*I stalo se, když se on modlil obzvláštně, že byli s ním učedníci.*“ (Lk 9,18) Učedníci byli s Ním, ale On „*se modlil o samotě*“. A v Getsemane řekl učedníkům, aby se modlili; ale On, aby se modlil, se od nich vzdálil, jako by mohl kamenem dohodit (Lk 22,40–41). To je důležité, jako je důležité vše, co se dotýká našich myšlenek o Kristu. Křesťané někdy mluví o Pánu jako o „našem Starším Bratroví“. Písmo tak nikdy nemluví. „*Vy nazýváte mne Mistrem a Pánem, a dobře pravíte, jsem zajisté.*“ (Jan 13,13) Nikdy nemůžeme myslet příliš mnoho o milosti Krista vůči nám, ale správně bylo řečeno, že: „Praví svatí mezi Moravskými bratřími nazývali Ježíše „Bratrem“ a druzí si půjčili jejich písně nebo ten výraz. Slovo tak nikdy nemluví. Pán: „*nestydí se jich nazývat bratřími,*“ ale je to zcela jiná věc, když my bychom Ho tak měli nazývat. Osobní důstojnost Krista není nikdy ztracena v intenzitě a něžnosti Jeho lásky.“²

E. J. Thomas³

² J. N. Darby, *Synopsis of the Books of the Bible* (Jan 19).

³ Upraveno z „*Practical Remarks on Prayer*“ (part 2), *The Bible Treasury* (1909) vol. 7 (NS) str. 335.

Pane, nauč nás modlit se

Praktické myšlenky z Lukáše 11,1–13

Neváhej, ani se nestyď požádat Pána: „Pane, nauč mne (nauč nás) modlit se.“

Zatím co modlitba je základní věc ve smyslu, že každý nový věřící se může a měl by se začít modlit, jako to učinil Saul, když byl obrácen na cestě do Damašku (Sk 9,11), je také základní v tom smyslu, že je podstatná pro křesťanský život, a to jak pro osobní, tak i pro společný, a měla by charakterizovat každého věřícího, každé místní shromáždění lidu Páně i církve jako celek (viz např. 1 Pt 4,7–8; Sk 1,14; 2,42; Iz 56,7). Současně pro ni potřebujeme naučení (už proto, že rozsah toho, co Bible říká o modlitbě, je významný) a samozřejmě ji potřebujeme v praxi. Nesnáze, nedostatek zájmu o věci Pána a nízký duchovní stav, který charakterizuje mnohá z našich shromáždění, vnukají myšlenku, že tu je nedostatek skutečné a pravé modlitby – u každého z nás.

Jaký opak vidíme v Pánu Ježši, jenž byl muž modlitby po celý Svůj život na zemi, jak toho máme příklad v prvním verši naší kapitoly. Přirozené myslí se to může zdát neslučitelné s Božím Synem – s Tím, jenž sám je Bůh (Řím 9,5) – aby se modlil. Avšak Pán byl plně člověkem (avšak bez hříchu), a proto jako pro závislého člověka to bylo na místě, aby byl na modlitbě.⁴

Kromě toho vždycky „činil, co jest jemu (Otcí) libého“ (Jan 8,29), a modlitby jsou sladkou chutí, a proto se Bohu líbí (viz Zj 5,8). Jestliže modlitby byly částí denního života Pána, měly by tím více charakterizovat náš život. I nevěřící by očekával, že křesťan bude modlící se člověk.

Když jsme viděli Jeho příklad, a možná poznali, jak daleko zaostáváme, měli bychom učinit stejnou výzvu jako jeden z učedníků Pána: „*Nauč nás modlit se.*“ (verš 1) I když váš dosavadní modlitební život nebyl příliš dobrý, můžete si být jisti, že Pán vám pomůže a odpoví na takovou žádost, jako pomohl Svým učedníkům. Avšak legitimně můžeme prosit Pána o Jeho pomoc, jestliže máme upřímnou touhu se modlit a činit tak účinněji. Závěrečná slova Lukáše 11,1 („*jako i Jan učil učedníky své*“) dávají vzniknout otázce, zda žádost učedníků nebyla motivována touhou napodobovat Janovy učedníky v jejich modlitbách. Kdyby tomu tak bylo, bylo by to špatné. V modlitbě by nemělo jít o ukazování se (viz Mt 6,5–6),

⁴ Často slýcháme říkat, že Bible výslovně neučí, že Pán byl „závislý člověk“. Nicméně modlitby Pána v Evangelích a modlitby, které jsou nastíněny v Žalmech (např. Žalm 16,1) ukazují, že jako člověk byl závislý na Otcí. Viz též Jan 5,19–20; 8,28; 12,49. I když bude vládnout nad zemí v tisíciletém království, Pán tak bude činit jako závislý člověk (viz Žalm 72,15: „*ustavičně za něj se modliti, a na každý den jemu dobrořečiti budou*“).

ale má to být prostá, pokorná a uctivá prosba o Boží pomoc. Měla by také být svěží, přicházet ze srdce a týkat se opravdové potřeby té chvíle, a ne být napodobováním slov bratří, jimiž se obvykle modlili během modlitebních shromáždění po mnohá léta.⁵

Aniž by hleděl na pohnutku, která vedla k té žádosti, Pán Ježíš dal Svým učedníkům naučení, jak se mají modlit (verše 2–4). Vzhledem k obzvláštnímu postavení takzvané Modlitby Páně v náboženských službách dnes je důležité zvážit významnost těchto veršů pro nás ve světle našeho křesťanského postavení. Modlitby v Lukáši 11,2–4 a Matouši 6,9–13 byly na jedné straně dány před dílem Pána na kříži, před Jeho nanebevstoupením a před udělením Ducha o Letnicích, tedy před událostmi, které přinesly nový režim pro modlitbu. V horní místnosti Pán řekl učedníkům, že až dosud „*neprosili ve jménu jeho*“ (Jan 16,24), a tím naznačil, že tu je zlom mezi předchozími modlitbami (včetně modlitby, o které uvažujeme), které nebyly činěny v Jeho jménu, a modlitbami v křesťanské době, které takovými budou (viz celé znění veršů 22–24).

Podle toho je bezprostřední užití Lukáše 11,2–4 na učedníky v době, ve které žili, a na jejich pozemské potřeby a naděje. Skutky ani Epištoly neobsahují žádný záznam toho, že by tato slova byla opakována poté, co byla utvořena církev, a proto recitace této modlitby nemá žádné místo v životě křesťana nebo shromáždění věřících dnes. K tomu my se modlíme v Duchu Svatém (Judy 20), ne pouhým opakováním slov. Nadto mají naše modlitby rozdílné zaměření, než měly modlitby, které byly přiměřené předchozím dispensacím⁶, protože my víme, že nám byly odpuštěny hříchy, víme o našem nebeském postavení a nebeské naději.

Na druhé straně bychom nikdy neměli říkat, že slova Pána Ježíše pro nás dnes nemají žádnou důležitost (srovnej s Mt 7,26). Přes rozdíly, o kterých jsme mluvili výše, jsou některé zásady modlitby, předložené naším Pánem, použitelné na naše individuální modlitby i na modlitby shromáždění v této době. Například:

- Modlitba se týká Božích zájmů (verš 2), ne pouze zájmů učedníků (verše 3–4), ty ve skutečnosti přicházejí jako druhé. To je dobrý vzor pro naše modlitby.

⁵ Samozřejmě se vyžaduje vyrovnanost. Ti z nás, kteří jsou mladší, by měli být vděční za příležitosti slyšet, jak se starší bratři modlí, a všimnout si jejich uctivosti vůči Bohu, jejich užívání Písma v modlitbě atd.

⁶ Dispensace je způsob Božího jednání s lidmi, např. v období zákona, v nynější době milosti aj.

- Pokud jsou dotčeny Boží zájmy, modlitba uvažuje věci, které jsou k Otcově osobní cti a slávě. Mohli bychom se skutečně tázat, zda naše modlitby zahrnují takové věci v rozsahu, jak by měly.
- Když jde o naše zájmy, můžeme se a měli bychom se modlit za své denní hmotné potřeby, tak jak to činí tato modlitba – a děkovat za ně, když jsme je obdrželi (a současně dávat pozor, aby se naše děkování, které pronásíme často /např. před jídlem/ nikdy nestalo pouhou formalitou). Avšak nemáme právo se modlit za pohodlí, luxus nebo exotické věci: „*Majíce pokrm a oděv, na tom přestaneme.*“ (1 Tim 6,8) Je mnohem lépe udržovat ducha závislosti prošením Boha o naše základní potřeby den za dnem, než riskovat, že si budeme myslet, že nic nepotřebujeme ani v hmotných věcech.
- Také naše duchovní potřeby by měly být přednášeny Pánu. Koloským 1,9–11 ukazuje druhy věcí, za které bychom se v tomto ohledu měli modlit.

Další praktické naučení je v následujících dvou výročí Pána Ježíše v Lukáši 11: v podobenství o muži žádajícím svého souseda za chléb (verše 5–10) a srovnání s ochotou otce dávat dobré dary svým dětem (verše 11–13).

Na první pohled by verše 5–10 mohly vzbudit otázku, zda Pán podporuje nestydatost v našich modlitbách. To nečiní. Užívá toto podobenství, aby zdůraznil zásady, které mají vést naše modlitby, jako například:

- Kde je potřeba, máme se modlit ihned. Dlouhé mlčení v modlitebních shromážděních nemůže být správné, když je tak mnoho potřeb mezi věřícími, a my je známe.
- Měli bychom se také modlit k věci a stručně za své potřeby.⁷ Jestliže jsou pro naše modlitební shromáždění normou krátké modlitby, je to mnohem spíše proto, abychom nechali čas pro všechny bratry, aby se modlili, a také abychom se vyvarovali vytvoření standardu dlouhých modliteb, které mohou odradit od účasti mladší věřící nebo ty, kteří mají jazykové těžkosti.⁸
- Měli bychom být ve svých modlitbách vytrvalí (viz též Ef 6,18). Příklady takové ustavičnosti zahrnují Pána, když se modlil celou noc (Lk 6,12) a Daniele, modlíciho se tři týdny (Dan 10). Také ses tak už někdy modlil?

⁷ Mohou být případy, kdy cítíme břemeno, ale máme potíže je vyjádřit. Naštěstí nám Duch pomáhá v naší slabosti v tomto směru (Řím 8,26).

⁸ Avšak v některých okolnostech mohou být dlouhé modlitby velmi na místě, například tam, kde se věřící shromáždili, aby se modlili za nějakou zvláštní věc, anebo v osobní modlitbě (viz následující bod).

- Naše modlitby by měly být činěny v naprosté důvěře v zaslíbení: „*Proste, a bude vám dáno.*“ (Mt 21,21–22)

Krátce řečeno, Bůh si cení vážnosti a opravdovosti v modlitbě. Byla někdy chvíle, kdy jste se modlili jako náš Pán „*s křikem velikým a slzami*“ (Žid 5,7)?

A nakonec nám verše 11–13 jasně ukazují, že náš Bůh a Otec si přeje nám velmi žehnat v odpověď na naše modlitby – a ve skutečnosti nám žehná nad to, co my prosíme nebo myslíme (viz Ef 3,20). Boží dobročinnost je jasně ukázána ve verších jako Římanům 8,32: „*On, který neušetřil vlastního Syna, ale za nás za všechny ho vydal, kterak by nám spolu s ním nedaroval všechny věci?*“ Neměli bychom se v tomto světle modlit více?

Mark Grasso

Rozsah křesťanské modlitby

Žádná věc není příliš prostá pro modlitbu: potrava, kterou přijímáme (1 Tim 4,3–5), naše tělesné zdraví – všechnu svoji péči bychom měli uvrhnout na Něho (1 Pt 5,7); ano, měli bychom oznamovat své prosby (Fil 4,6).

Bylo by však škoda, kdyby naše prosby byly omezovány na naše praktické okolnosti. Předně bychom měli zahrnout „*děkování*“ (Fil 4,6), ale i prosby samy by se neměly zaměřovat jen na praktické potřeby. Více modliteb v Novém zákoně ukazuje širokost rozsahu křesťanské modlitby.

Například Pavlova modlitba v Epištole Koloským (Kol 1,9–12). Děkuje za jejich víru a jejich lásku ke všem svatým. Modlí se, aby byli naplněni plnou známostí Boží vůle, za jejich přinášení ovoce a za jejich známost Boha. Nečteme, že by se Pavel modlil, aby byli ušetřeni všech těžkostí, ale aby byli „*všelikou mocí zmocnění podle síly slávy jeho ke vší trpělivosti a dobrotivosti s radostí*“.

Anebo když vezmeme jeho modlitbu v Epištole Efezským 1 (verše 15–23). Jeho zájem byl, aby Efežští byli schopni vstupovat do rozsáhlé oblasti svých duchovních požehnání; aby jim Bůh dal „*ducha moudrosti a zjevení k plné známosti jeho*“. Aby k tomu přišli, bylo pro ně zapotřebí, aby měli „*osvícené oči srdce*“. Pavel si přál, aby znali „*naději povolání jeho*“, „*bohatství slávy dědictví jeho*“ a „*nesmírnou velikost jeho moci*“. V Efezským 3 (verše 14–21) je zřetel obrácen opět na „*vnitřního člověka*“, aby Kristus skrze víru přebýval v jejich srdcích, a na jejich schopnost přivlastňovat si plný rozsah Boží rozsáhlé rady a „*lásku Kristovu, která převyšuje poznání*“.

Modlitba samozřejmě není přednáška. Není o opakování pravdy. To jistě Pavel nedělal ve svých modlitbách. Co je charakterizovalo, bylo zaměření na zájmy

Krista. Kéž Pán obohatí náš modlitební život – ne k vyloučení „vší /naší/ potřeby“ (Fil 4,19) včetně praktických věcí, ale k zahrnutí duchovní prosperity jak naší vlastní, tak i druhých.

Michael Hardt

Vytrvalost v modlitbě

„I zůstávali... na modlitbách“ – to byla čtvrtá věc, kterou křesťané dělali na počátku (Skutky 2,42).

Ale jak se to dá srovnat s tvým modlitebním životem? Byl zanedbáván? Jsi jako Laodicejští, kteří se pravděpodobně nemodlili, protože si mysleli, že nic nepotřebují (viz Zj 3,17)? Jistěže žádný z nás nemůže říci, že bychom od Pána nic nepotřebovali. Všichni jistě uznáme, že den za dnem potřebujeme od Něho sílu, abychom Mu mohli sloužit. Jaká zvláštní věc to je, když se křesťan nemodlí.

Pavlův způsob byl nepřestávat ve svých modlitbách (viz Kol 1,9). Jinými slovy: V jeho modlitebním životě byla stálost. Možná že shledáváš těžkým modlit se. Možná řekneš: „Snažil jsem se hodinu modlit, ale po pěti minutách jsem myslel na psa a potom na nákupy, pak na děti, a potom na fotbal: a vzdal jsem to, protože jsem se nedovedl hodinu modlit.“ Nuže, na to je lék velice praktického rázu: Začni se modlit krátké modlitby. Modli se dvě minuty denně a začni třeba takto: „Pane, to jsem zase já. Je mi líto, že jsem zanedbával modlitby. Prosím, pomoz mi. Amen.“ Zvykni si modlit se krátké modlitby – jsou lepší než vůbec žádné. Potom po krátké době shledáš, že ti Pán dá milost, aby ses modlil pět minut, potom 10 minut atd.

Ale kromě osobní modlitby je velmi důležitá modlitba shromáždění – to je to, co věřící ve Skutcích 2,42 dělali společně. Nebuď nepřítomný v modlitebním shromáždění, jež je právě tak důležité jako večere Páně. Mohlo by se říci, že je dokonce důležitější, poněvadž ukazuje, že jsme závislí na Bohu. Jestliže chceš vyjádřit to, čím shromáždění je, pak to je nejen chvála a velebení, ale také závislost v modlitbách.

Když se modlíš, buď ve svých modlitbách opravdový. Měli bychom se modlit vážně a srdečně a říci: „Pane, to je to, co potřebujeme,“ a bojovat v modlitbě – aby v našem křesťanském životě byla snaha a skutečnost. Praxe na začátku byla taková, že ustavičně pokračovali v modlitbě. Neřekli: „To nebylo žádné modlitební shromáždění. Už tam nepůjdu,“ – ale vytrvávali v modlitbách.

Rada mladým lidem: Dávejte pozor, abyste chodili do modlitebních shromáždění a dbejte na to, abyste se účastnili v modlitbách. Vy, mladí bratři, si možná řekne-

te: „Nikdy nemám šanci se modlit – tihle starší bratři zaberou všechnen čas.“ Nuže, to se mi stávalo, když jsem byl mladší, ale mohl jsem na konci každé modlitby říci: „Amen.“ To, že jste přítomni v modlitebním shromáždění, vás také přivede pod atmosféru a vliv zbožných mužů, kteří se modlí a ukazují vám, jak se modlí, když užívají míst Písma v mluvení k Bohu ohledně Jeho vůle. Jak bude váš křesťanský život obohacen! Nemusíte být slyšeni. Když jste na kolenou, prostě klidně řekněte Pánu: „Slyš mou modlitbu.“ Pán chce slyšet modlitbu každého upřímného srdce.

Modlitební shromáždění je i pro sestry. Možná, že si myslíte: „Ach, ti bratři se modlí dlouho“, nebo: „Za to se modlil minulý týden a předminulý také,“ ale bratři mohou mít skutečné těžkosti ohledně věcí Pána nebo nějaké zvláštní záležitosti. Modli se spolu s bratry a povzbuzuj je v jejich modlitbách srdečným „Amen“. Proto říkáme společně „Amen“ – ten bratr je jen služebníkem shromáždění a shromáždění ukazuje, že je jedno srdce a mysl tím, že řekne: „Amen.“ Sestry snad řeknou: „My se nemodlíme“, ale ony se modlí – nebo by se měly modlit – tím, že řeknou „Amen“ a učiní modlitbu toho bratra rovněž svojí vlastní.

Kéž bychom byli modlícím se shromážděním!

Edwin Cross⁹

Modlitba a pokoj

Pán a apoštolové nás napomínají, abychom se modlili bez přestání, v důvěře a nikdy nepřestávali věřit. Děláme dobře, když oznamujeme své prosby Bohu v každém případě. Ale to neznamená, že vždy obdržíme to, zač prosíme – jako například se to stalo Pavlovi vzhledem k trnu v jeho těle. Pro něho by nebylo dobré, kdyby mu Bůh vyhověl. Ale výsledkem našich modliteb je, že pokoj Boží, který převyšuje poznání, bude udržovat naše srdce a mysl skrze Krista Ježíše (Fil 4). Jeho trůn není znepokojen, ani Jeho srdce není obtíženo našimi prosbami; a pokoj, v kterém On ustavičně přebývá, skutečně působí v našich srdcích, když jsme položili tyto žádosti k Jeho trůnu.

J. N. Darby¹⁰

Přel. z Truth&Testimony 2/2012

⁹ Upraveno z dvou přednášek vyslovených na Novém Zélandu v lednu 2007.

¹⁰ Z „Meditations on the Acts of the Apostles“ (ch. 12), *Collected WRitings of JND* vol. 25 (expository no. 4) str. 541 (str. 364 v novém vydání).

Žalmy a křesťan

Říká se, že kniha Žalmů je jediným inspirovaným zpěvníkem. I když to snad je pravda (když neuvažujeme Píseň písní), znamená to, že by ji křesťané měli užívat jako svůj zpěvník? Někdo se zeptá: „Může být něco lepšího než inspirované písně?“ – a myslí tím, že kladná odpověď je zřejmou volbou. Avšak ne vše, co je inspirované, je vyjádřením křesťanského postoje v modlitbě nebo velebení. A tak tedy cí pocity nebo postoje potom Žalmy vyjadřují?

Na jedné straně jsou mnohým čtenářům Žalmy důvěrně známé a umějí recitovat dost velké části knihy. Na druhé straně jsou Žalmy jednou z knih, jimž je nejméně správně rozuměno. J. N. Darby píše v jednom článku: „Ke správnému posouzení pravého významu a použití Žalmů je třeba zralejšího duchovního úsudku než u jiných částí Písma.“

Většina čtenářů Bible má sklon používat text Žalmů přímo na sebe – možná proto, že Žalmy také vyjadřují velký rozsah křesťanských zkušeností: je tu osamění a trápení, stejně jako doufání a důvěra, je tu vyznání a je tu vysvobození ze zdánlivě nemožných situací, a proto tu je radost a plesání v Bohu, jenž přivodí takové vysvobození.

V některém ohledu tomu tak je: „*Neboť kterékoli věci napsány jsou, k našemu naučení napsány jsou.*“ (Řím 15,4) Avšak abychom obdrželi plné požehnání z textu, potřebujeme nejprve porozumět jeho významu dle učení. Zvláště potřebujeme vědět, cí pocity jsou vyjádřeny v Žalmech.

Historický význam

Na první pohled se to zdá být zřejmé: Postoje vyjádřené v Žalmech musejí být pocity pisatelů, jako byl David, Mojžíš, Šalomoun, synové Chóre, Azaf, Héman a Etan nebo Židé ve vyhnanství (např. Žalm 137). Toto historické použití je bezpochyby platné. Bůh užil okolnosti, jako byla pronásledování, která prožil David, aby vzbudil pocity, které chtěl, aby byly vyjádřeny. Avšak můžeme se ptát, zda to je všechno? Je toto ten nejplnější a nejhlubší význam Žalmů?

Prorocká kniha

Tady je odpověď jistě kladná. Důvod je tak jasný, jako je důležitý: Kniha Žalmů je prorocká kniha, a to z několika důvodů:

1. Žalmy mluví o Kristu: „*Musí se naplniti všecko, což psáno jest v zákoně Mojžíšově a v prorocích i žalmech o mně.*“ (Lukáš 24,44)
2. Když například David psal Žalm 16, psal ho jako prorok: „*...patriarcha David... Prorok tedy byv,... mluvil o vzkříšení Kristovu.* (Skutky 2,29–31)
3. Žalmy mluví o budoucích událostech jako o dobytí Jeruzaléma národy (Žalm 79,1), o zničení svatyně (Žalm 74,3) a o tisícileté vládě Krista (např. Žalm 97,1). To je jistě ještě budoucí. Konflikt, který začal u kříže (Žalm 2; Skutky 4,25), ještě není ukončen.

Čí pocity jsou vyjádřeny v Žalmech?

Když jsme ukázali, že Žalmy jsou prorockou knihou, můžeme se ptát, čí pocity zvláště zaznamenávají. Když je budeme číst, objevíme čtyři hlavní osobnosti nebo skupiny osob:

1. Kristus (Žalm 1,1–3; Žalm 2,6–9; atd.),
2. pobožní (Žalm 1,6; 5,12; atd.),
3. ten bezbožník, tj. antikrist (např. Žalm 10, zvláště verše 2–11, 13–25),
4. bezbožní/nepřátelé (např. Žalm 1,4–5; Žalm 2,1–3).

Nezasvěcený čtenář Bible se přirozeně ztotožní se skupinou 2: To jsou lidé, kteří důvěřují Bohu, kteří procházejí těžkostmi, kteří mají své útočiště v Bohu a kteří zakoušejí Boží pomoc. Na určité úrovni to platí, protože tito zbožní věřící (skupina 2) procházejí zkušenostmi, které my jako křesťané s nimi sdílíme a ztotožňujeme se s nimi. Na druhé straně je třeba se ptát, zda tito zbožní jsou křesťané. Jestliže ano, můžeme použít jejich zkušeností a výroků na sebe přímo. Jinak musíme vzít v úvahu, kdo jsou a v jakém časovém období žili, a důsledek toho.

Když procházíme Žalmy, shledáváme, že přes obdoby a společný základ je řada charakterových rysů těchto zbožných lidí v ostrém protikladu ke křesťanskému postavení. Ve zbytku tohoto článku se budeme snažit ukázat některé z těchto rozdílů, aby nám to pomohlo porozumět pravému významu Žalmů a cenit si našeho skutečného křesťanského postavení.

Pod zákonem nebo pod milostí?

Věřící v Žalmech jsou „*pod zákonem*“. V Římanům 3 apoštol cituje z Žalmu 36,2: „*Není bázně Boží před očima jejich*“ a pokračuje a říká: „*Víme pak, že cožkoli zá-*

kon mluví, těm, kteří jsou pod zákonem, mluví.“ (verše 18–19) To je v souladu se zmínkou o sobotě v záhlaví Žalmu 92: *„Žalm a píseň ke dni sobotnímu.“* Křesťanské postavení je naproti tomu tímtež apoštolem v téže Epištole stanoveno jednoznačně: *„Nejste zajisté pod zákonem, ale pod milostí.“* (Řím 6,14)

Pozemští nebo nebeští?

Věřící v Žalmech jsou pozemští ve svém charakteru i ve svých nadějích a požehnáních. Žalm 16 mluví o *„svatých, kteří jsou na zemi“* (verš 3). Požehnání, které je vyhrazeno pro toho, kdo rozumí chudému, je, že *„ve zlý den jej Hospodin zachrání. Hospodin ho bude chránit, zachová ho naživu a učiní ho na zemi šťastným“* (Žalm 41,2 – ČSP). V mnoha případech má požehnání co činit s úrodností země: *„Země také vydá úrodu svou. Požehnání svého udělíž nám Bůh.“* (Žalm 67,7) *„Na zemi bude hojnost obilí, na vrcholcích hor se budou jako Libanon vlnit jeho plody.“* (Žalm 72,16 – ČSP) Naproti tomu křesťan očekává na zemi těžkosti a utrpení, ale ví, že je mu požehnáno *„všelikým požehnáním duchovním“* ne „v zemi“ nebo „na zemi“, ale *„v nebeských (místech)“* (Ef 1,3).

Smrt nebo vtržení?

Věřící v Žalmech očekávají, že projdou smrtí. Jejich naděje a modlitba je, aby byli dlouho zachováni od smrti, ale nakonec smrt okusí: *„Kdo z lidí může tak živ býti, aby neokusil smrti? Kdo vytrhne život svůj z hrobu? Sélah.“* (Žalm 89,49; viz též Žalmy 56,14; 66,9; 68,21; 116,9). Naděje je, že budou zachováni s výhledem života na zemi: *„Ustavičně choditi budu před Hospodinem v zemi živých.“* (Žalm 116,9; viz též Žalm 115,17.) Naděje na vzkříšení tam byla (Žalm 16,10), ale očekávání bylo, že zakusí smrt. Jako křesťané víme, že – ve vztahu k výše citovanému verši – jsou tu mnozí, kteří *„neuzří smrti“*: všichni věřící, kteří budou žít v okamžiku vtržení (1. Tes 4,17).

Vědomí viny nebo plného odpuštění?

Věřící v Žalmech jsou charakterizováni vědomím viny: *„Viz trápení mé a bídu mou, a odpusť všechny hříchy mé.“* (Žalm 25,18; viz také Žalmy 38,4; 40,13; 65,4.) Nemají vztah k Bohu bez překážek. Najdeme to zvláště ve druhé knize, například v Žalmu 44,24–25: *„Prociť, proč spíš, ó Pane? Probud' se a nezaháněj nás na věky. I pročež tvář svou skrýváš...?“* Jak je na druhou stranu požehnáno nám křesťanům, že když jsme byli *„jednou očištěni“*, pak *„nemáme žádného svědomí z hříchů“* (Židům 10,2). Jsme vzati do přízně: *„přijati v tom milovaném“* (Ef 1,6 – přel.)

„Vskutku je naše obecenství s Otcem a se Synem jeho Ježíšem Kristem“ (1. Jana 1,3 – přel.).

Hospodin nebo Otec?

Věřící v Žalmech znají Boha jako „Hospodina“, jako „Pána“ (adon) (Žalm 8,10), jako „Boha“ (Elohim, Žalm 99,9) a jako „Nejvyššího“ (Žalm 83,19), ale ne jako Otce – s výjimkou významu, že On vykonává otcovskou péči nad těmi, kteří Mu důvěřují (Žalm 68,6; 103,13). To je přímý protiklad ke křesťanskému období, ve kterém známe Boha jako svého Otce (Jan 20,17). On je „*Bůh a Otec našeho Pána Ježíše Krista*“ (Ef 1,3).

Duch Svatý – odejmutý nebo přebývající?

Věřící v Žalmech nemají Ducha Svatého přebývajícího v nich. V Žalmu 51,13 se David modlí: „*Nezamítej mne od tváře své, a Ducha svatého svého neodjíměj ode mne.*“ Opět je to v přímém protikladu ke křesťanské výsadě přebývání Ducha Svatého ve věřících (1. Kor 6,19). Ten je pro nás pečeti, závdavkem a pomazáním (Ef 1,13–14 a 2 Kor 1,21–22).

Nepřátelé a spasení

Věřící v Žalmech doufají a modlí se za spasení – což znamená, aby byli zachráněni od svých nepřátel. Toto spasení se stane zásahem Mesiáše a zkažením těch nepřátel. Také si všimni, že mnoho Žalmů mluví o Sionu (místu Božího trůnu v Jeruzalémě) a o jeho obnovení (např. Žalmy 51,20; 69,36; 99,2; 132,13–18).

Závěr

Výše uvedené rozdíly ukazují, že zmiňované osoby (pokud není řečeno jinak, např. „národy /pohané/“) a osoby, jejichž city jsou vyjádřeny v Žalmech, jsou Židé. Jak je jinde vysvětleno, pět knih Žalmů popisuje pocity věrných Židů v průběhu (většinou budoucí) historie Izraele.

Budete-li užívat Žalmy jako křesťanský zpěvník (i když vynecháte zavrhuující Žalmy), vaše písně nebudou vyjadřovat pocity někoho, kdo zná Boha jako Otce, má čisté svědomí a těší se z křesťanské naděje a z nebeského povolání a ze známosti Boha zjeveného v Synu. Přesto můžete najít texty, kde zkušenosti křesťanů se překrývají se zkušenostmi židovského ostatku nebo starozákonních svatých (např. Žalm 23), a ty jsou pro nás vzácné. Ale nenajdete materiál, který vyjadřuje pravdy a požehnání nahoře – které jsou charakteristické pro křesťanství.

Když jsme toto řekli, pak Žalmy mají velký význam a velkou důležitost pro věřící. Mluví o našem Pánu, mluví o Jeho věrných v budoucnosti (židovský ostatek) a mluví o zkouškách duše, které jsou podobné našim, i když jsou vyvolány rozdílnými okolnostmi. Kéž nám Pán pomůže, abychom se učili od svěřování se a důvěry v Boha, jimiž tak mnohé Žalmy dýchají.

Michael Hardt, Truth&Testimony 4/2012

„... dokud nepřijdu“

1) Sloužit, dokud nepřijde

„Hospodařte, dokud nepřijdu.“ (Lukáš 19,13)

S těmito slovy odešel ten urozený člověk v podobenství a přenechal deseti svým služebníkům po jedné „hřivně“. Při svém návratu se ptal na pílí, kterou každý během jeho nepřítomnosti vyvinul: Jeden ze služebníků se ukázal být pro svého pána velmi činným, druhý o něco méně a třetí se spokojil s tím, že uchovával jeho peníze v šátku. Nato každý podle své prokázané věrnosti obdržel buď odplatu, nebo výtku.

My všichni jsme od Pána obdrželi svou osobní „hřivnu“, abychom s ní během Jeho nepřítomnosti pracovali. Na nás je, abychom to poznali už v rámci činnosti, do které nás Pán postavil, místo abychom hledali dále nebo výše, aniž bychom k tomu byli povoláni. Pak bude největší oddanost spojena s nutnou skromností u vědomí, že naše služba byla „to nejmenší“. Každá nečinnost nás činí provinilými a bude v den odměny odsouzena. Nakonec nemůže nikdo posoudit cenu nějaké služby pro Pána, než jen On sám, a to při Svém návratu.

2) Následovat JEŽÍŠE ... dokud nepřijde

„A to pověděv, řekl jemu: Pojď za mnou. I obrátiv se Petr, uzřel toho učedníka, kterého miloval Ježíš. Řekl jemu Ježíš: Chci-li ho nechati, dokud nepřijdu, co tobě po tom? Ty pojď za mnou.“ (Jan 21,19–22)

První kapitola tohoto Evangelia nám představuje mladé muže s velmi rozdílnými charaktery, ale se společnými hlubokými potřebami, jež mohl utišit jen Ježíš. Jeden po druhém se potkávají s Ježíšem a jdou za Ním po Jeho cestě.

Ondřej a jeho společník zpozorněli po poselství Jana Křtitele: „Aj, Beránek Boží.“

– A hned opouští Jana, který je nezadržuje, a následují Ježíše, který je neodmítá. „*Okolo desáté hodiny*“, někde vskrytu sami s Ježíšem jsou formováni pro celý život tímto setkáním s Tím, jenž k nim přišel z nebe, aby zachránil jejich duši.

Petr, jenž je připraven méně než jeho bratr Ondřej, se ještě zdržuje u svého člunu a svých sítí. Nato mu Ondřej zvěstuje: „*Nalezli jsme Mesiáše*.“ Šimon vstává a na slova svého bratra jde s ním, aby šel vstříc tomuto „Mesiášovi“. Ježíš ho vidí, jak jde k Němu. Ach, ten pohled, který poměřuje duši a prozkoumává ji až do její hloubky! Tato Ježíšova slova, která člověka okamžitě proměňují a dávají mu jeho určení! „Už ne Šimon – ten impulzivní, rozhodný, sebejistý člověk – nýbrž Céfas: živý kámen v nové stavbě, kterou Já nyní budu vytvářet.“ Šimon nic neodpovídal; ještě bude váhat, ještě mnoho přemýšlet, potom se ale sám rozhodne pro Ježíšovu cestu.

V Janu 21, po kříži a vzkříšení, se Ježíšův hlas obrací k Petrovi tak jako v prvních dnech a nyní opakuje: „*Pojď za mnou*.“ Není to hlas Mesiáše, nýbrž hlas Spasitele, než se navrátí k Otci. Evangelium končí tímto obdivuhodným obrazem nebeského cizince, který odchází a ti Jeho s Ním, po cestě, která jde daleko za horizonty této země... Nebeský žnec, který s sebou bere hrst pšenice – neokouší už něco z radosti, kterou bude mít, když opět přijde a ponese Své snopy?

3) Pevně držet, dokud nepřijde

„Avšak to, co máte, držte, dokud nepřijdu.“ (Zjevení 2,25)

V Tyatiře vstoupilo falešné učení na místo čistého učení. Nato Pán vyzývá duše, které Mu zůstaly věrné, aby pevně držely. Co to mají pevně držet? Bezpochyby nejprve to, co Pán uznává v 19. verši: „*Tvé skutky i lásku i přisluhování i věrnost i trpělivost*.“ Ale především je třeba držet neproměnnou křesťanskou pravdu, jak je ostříhána a předávána dále ve své čistotě, v níž byla na začátku dána.

V tomto dopisu sedmi shromážděním ohlašuje Pán poprvé Svůj návrat, vzácné zaslíbení pro duše, které se cítí zavázány k trpělivé věrnosti v cenění si božské pravdy.

4) Na Něho pamatovat, dokud nepřijde

„Kolikrát byste koli jedli chléb tento a kalich tento pili, smrt Páně zvěstujete, dokud nepřijde.“ (1. Korintským 11,26)

„To číňte na mou památku,“ řekl Pán už při ustanovování jídla na památku v noci, v níž byl zrazen. Proč je pak z výšiny slávy apoštola Pavlovi o tom dáno ještě zvláštní zjevení? Nejprve proto, aby byl zdůrazněn význam, který Pán přikládá

tomuto shromáždění dvou nebo tří, kteří na Něho vzpomínají u Jeho stolu. Ale také proto, aby věřícím pokaždé poukázal na krátkost času, který pro to máme, neboť o tom není zmínka v žádném Evangeliu. Tento památník utrpení Pána je pro zemi, pro dobu Jeho nepřítomnosti, „*dokud nepřijdu*“. Ten, kdo to zanedbá, olupuje se o příležitost k nenahraditelné důvěrnosti s Pánem a připravuje se o výsadu Jeho uznání. Ale neponese si vykoupení věřící, který s prostotou a vroucností odpoví: „Ano Pane, na Tvou památku, dokud nepřijdeš,“ – v nebi ráz a charakter, který si získal zde na zemi?

5) Sloužit, následovat, pevně držet, pamatovat – dokud nepřijde

Můžeme se s ohnivou horlivostí během celého svého života víry vydat v nějaké službě, a přece zanedbat důležitost jiných výzev, ba dokonce v tom činit kompromisy. Pak neodpovídáme plně úmyslu Pána. Na druhé straně můžeme ustrnout ve svědomité pravověrnosti dle učení, a zároveň z bázně před pohaněním „skrýt vlajku“, když se ukáže příležitost vydat svědectví o víře: Pak je hřivna schovaná v šátku a blízka toho, aby ji „urozený muž“ vzal zpět (Lukáš 19,24).

Zdraví duše a rozvinutí naplněného života víry lze přece nalézt jen v harmonickém zkoumání a vyváženém dbaní těchto čtyř věcí: Jeho služby, Jeho cesty, Jeho slova a Jeho památky – dokud nepřijde!

P. Jeannin, EuE 1/2013

Víra ve všedním dnu

Napsat knihu o následování Pána Ježíše, je pro mnohé asi snadnější, než každý den Ho následovat. Číst knihu o křesťanském životě je rovněž lehčí, než být křesťanem – zvláště v obyčejných věcech všedního dne. Mít a získávat duchovní známost je jedna věc – podle duchovní známosti jednat, je něco zcela jiného.

Uskutečňování víry je výzva!

(Mladí) křesťané často trpí tím, že z toho, co poznali, je v jejich životě tak málo uskutečňováno. Často žijeme v rozporu mezi svým křesťanským myšlením a skutečným životem. Mnohému z toho, co všechno jsme si tak mysleli, jsme ve skutečnosti nikdy „nevěřili“; jenom tomu, co jsme se také „odvážili činit“, jsme skutečně věřili nebo „ve víře uskutečnili“.

Pokud jde o pevnost naší víry, není se tu čím chlubit. Naše víra je podobná malému člunu, „ořechové skořápce“, která je na moři života zmítána sem a tam větrem a vlnami. Kdyby zde nebyla ruka našeho Pána, která člun drží a vede k cíli, dávno by se potopila. Že se naše víra v bouřích života neztratí, za to děkujeme jedině a pouze Boží věrnosti.

Všední den

Naší víře ovšem nehrozí jen velké bouře. Je to často malý vítr denní jednotvárnosti, ve kterém nám připadá zatěžko ukázat svoji víru. To, čemu věříme v neděli, má být prožíváno i ve všední den. Co ve vzplanutí citů slibujeme, bychom měli potom také činit, když se nám nedaří tak dobře. Všední den je totiž často málo dramatický, hrubý, střízlivý, málo budící nadšení. Ale právě to je to, na co jsme se svou vírou často málo připraveni.

Petr a jeho problém

Když Pán Ježíš byl naposledy v kruhu svých učedníků, řekl Petrovi: „*Amen pravím tobě, že této noci, prvé než kohout zazpívá, třikrát mne zapřeš.*“ Petr energicky odporoval: „*Bych pak měl s tebou i umřít, nikoli nezapřu tebe.*“ (Mt 26,34.35) Petr byl odhodlán čelit velkým hloubkám utrpení, dokonce i smrti. Možná že se v duchu viděl obklopen stovkami nepřátel, kteří žádají, aby se odřekl Ježíše, jinak že bude popraven. A on že se pak k údivu a ke zděšení mnohých přizná ke svému Pánu – takové mohlo být jeho „přesvědčení víry“, spíše ale „sebepřeceňování“. Myslel si, že raději půjde na smrt, než aby se zřekl svého Pána.

Avšak to, co potom přišlo, bylo téměř všední, jak to tak mezi lidmi bývá, nepřišel žádný zjevný frontální útok proti Petrovi. Pána zajali. O Jeho učedníky, kteří byli připraveni zemřít, se nezajímal. Petr se zdržoval ve dvoře, který patřil k paláci nejvyššího kněze. Bylo tu jen několik vojáků, pravděpodobně nižší služební hodnosti, několik služek, a to bylo vše (přečti si k tomu, prosím, Matouše 26,69–75).

Ta velká událost, ten velký útok na Petra se nekonal. Na to snad byl Petr připraven. Čekal všechno, jen ne „všední“ služku. Kdo se dívá jen na velké události, je v nebezpečí, že v malých podlehne. Tyto výjevy jsou přirozeně vše jiné než „všední“. Ale frontální útok nepřátel podnikli jen jako vedlejší věc.

Náš život víry se skládá spíše z malých událostí než z velkých. V malých věcech, které se často opakují, se má víra osvědčit. Všední den to je, ve kterém musíme věřit, obyčejný den. U nás má často „šedou“ barvu. „Šedivý všední den,“ říkám, a každý ví, o co jde. Na neděli se můžeme těšit, ale když přijde všední den...

Ve všední den jsme sami? Nikdy!

Co nám Písmo Svaté říká o všedním dnu? Ta věc se vyskytuje často, slovo ovšem jen jednou, a to ve své původní formě: Všední den totiž pochází od výrazu „všechny dny“. Co nám o tom Bible říká? Jsou „všední dny“ jen šedivé? V Matouši 28,20 Pán Ježíš říká: „*Já s vámi jsem po všechny dny, až do skonání světa.*“ To prostě znamená: „Jsem s vámi po všechny dny i, a to zvláště, ve všední den!“ Možná že máš často strach ze zítřku, strach z všedního dne. Pán Ježíš ti říká: „Těš se na něj. Máš se na všední den těšit. Já jsem stále tu. Já jsem s tebou ve tvém všedním dnu, právě když ti všední den připadá těžkým, když jsi unaven a vyčerpan: Já jsem zde. S tím můžeš vždycky počítat. Nikdy nejsi sám.“

Obyčejný „všední den“ není pro Boží dítě vůbec tak obyčejný. Stojí pod zaslíbením neobyčejného, totiž ustavičné přítomnosti našeho Pána. „*Já s vámi jsem po všechny dny.*“ Ať na Něho myslíš nebo ne, On je zde: Je a zůstane všechny dny věrný, proto udělá všechno, abychom s Ním opět mohli mít radostné obecenství. Když upadneme do hříchu: Jeho milost a milosrdenství jsou každého dne nové. Jestliže se staneme vlažnými v lásce: Jeho láska k nám zůstává po všechny dny jako žár.

Nic nás nemůže odloučit od Boží lásky, ani jeden den. Jsme u Něho v dobrých rukou. Když musíš ráno brzy vstát, protože začíná směna: Jsi v dobrých rukou. Když je dnes před tebou těžká zkouška: Jsi v dobrých rukou. Když nevíš, jak máš po celý den udržet celou domácnost: Jsi v dobrých rukou. Když lékař zjistí zlou nemoc, smíš vědět: I potom jsem v těch nejlepších rukou.

„*Já s vámi jsem po všechny dny.*“ To si smíme říkat každý den, a přitom zjišťovat: Nejsme v „obyčejných věcech všedního dne“ sami. Nejsme sami, když se na nás vrhají vlny utrpení a studené hloubky. Nejsme sami ani tehdy, když se tak někdy cítíme. „*Aniž jich kdo vytrhne z ruky mé.*“ (Jan 10,28)

Steffen Gräb, FMN 1/2013

